

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαι, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Νοεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 47

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 361)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ

Γενομένης καταμετρήσεως, ἡ θέσις
μας εὐρέθη τοιαύτη :

Νότιον Πλάτος : 86° 12'.

Ἀνατολικὸν Μῆκος : 114° 17'.

Ὁ ὀγκόπαγός μας εὐρίσκετο τέσσα-
ρας σχεδὸν μούρας πέραν τοῦ ἀνταρκτι-

κοῦ πόλου, καὶ ἀπὸ τὰ δυτικὰ
μήκη, τὰ ὅποια εἶχεν ἀκολου-
θήσει ἡ γολέττα μας ἐπὶ τοῦ
δρομολογίου τῆς Ἰάνας, με-
τέβημεν ἤδη εἰς τὰ ἀνατολικά.

Ὀλίγον μετὰ τὴν μεσημ-
βρίαν, ἡ γῆ ἐκείνη μόλις ἀπεί-
χεν ἓν μίλλιον. Τὸ ζήτημα ἦ-
το τώρα ἂν τὸ ρεῦμα θά μας
ἔφερεν ἕως ἐκεῖ. Ἐν τούτοις
πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ἂν
ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξωμεν με-
ταξὺ τῆς προσεγγίσεως εἰς τὴν
ἀκτὴν ἐκείνην καὶ τῆς ἐξακο-
λουθήσεως τοῦ πλοῦ, θὰ εὐρι-
σκόμεθα εἰς μεγάλην ἀμυχα-
νίαν ἐκλογῆς. Ὁ Τζέμ Βέστ,
παραδείγματος χάριν, ἐφρό-
νει ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ
ἦτο προτιμώτερον νὰ μείνω-
μεν ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου, καὶ
πρὸς τὴν γνώμην ταύτην ἔκλι-
νε καὶ ὁ πλοίαρχος.

Τῷόντι, ἂν ἡ λέμβος ἦτο
ἄρκετὴ νὰ μας χωρήσῃ ὅλους
μὲ τὰς ἀναγκαίας προμηθείας
διὰ ταξείδιον πέντε ἢ ἑξ ἑβδο-
μάδων, δὲν θὰ ἐδιστάχαμεν νὰ
φήσωμεν τὸν ὀγκόπαγον καὶ
νὰ ἀποβιβασθῶμεν εἰς τὴν ξη-
ράν, βέβαιον τότε ὅτι θὰ εἴχα-
μεν τὸ μέσον νὰ φύγωμεν ἐ-
κείθεν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξερευ-
νησιν. Ἀλλ' ἂφ' οὗ ἡ λέμβος
δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ πε-
ρισσότερους τῶν ἑνδεκα ἢ δώ-

δεκα ἀνδρῶν, θὰ ἠναγκάζομεθα νὰ τοὺς
ἐκλέξωμεν διὰ κλήρου. Καὶ ὅσοι δὲν θὰ
ἐπεδίδάζοντο τῆς λέμβου, ὅσοι θὰ ἔμενον
ἐκεῖ, δὲν θὰ ἦσαν καταδικασμένοι νὰ
ποθῶνουν ἐκ τοῦ ψύχους, ἂν ὅχι ἐκ τῆς
πείνης, ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἐκείνης γῆς,
τὴν ὅποιαν ὁ χειμὼν θὰ ἐκάλυπτε μετ'
ὀλίγον διὰ παγετοῦ καὶ διὰ σκότους ;

Ἀν ὅμως ὁ ὀγκόπαγός μας ἤθελεν ἐ-
ξκολουθήσῃ νὰ πλέῃ πρὸς τὴν αὐτὴν
διεύθυνσιν, ἰδοὺ ὅτι θὰ διηλύαμεν ἐπ' αὐ-
τοῦ μέγχι μέρος τῆς ὁδοῦ μας ὑπὸ ὅρους
ὀπωδήσποτε ὑποφερτοῦς. Καὶ ναὶ μὲν ἡ
ἐκ πάγου νησίς ἐκινδύνευε νὰνατραπῇ καὶ

πάλιν ἢ νὰ ἐμπέσῃ εἰς ἄλλο ρεῦμα, τὸ
ὅποτον θὰ τὴν παρέσυρεν ἔξω τοῦ δρομο-
λογίου μας, — ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ λέμβος
ἠμποροῦσε νὰ διευθυνθῇ ἀσφαλέστερον
καὶ νὰ μας ὁδηγήσῃ μέχρι τοῦ παγο-
φράγματος, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν συνέ-
βαινε καμμία τρικυμία ἄλλ' ἂφ' οὗ διὰ
τῆς λέμβου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σωθῶν
ὅλοι, πῶς νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν ;

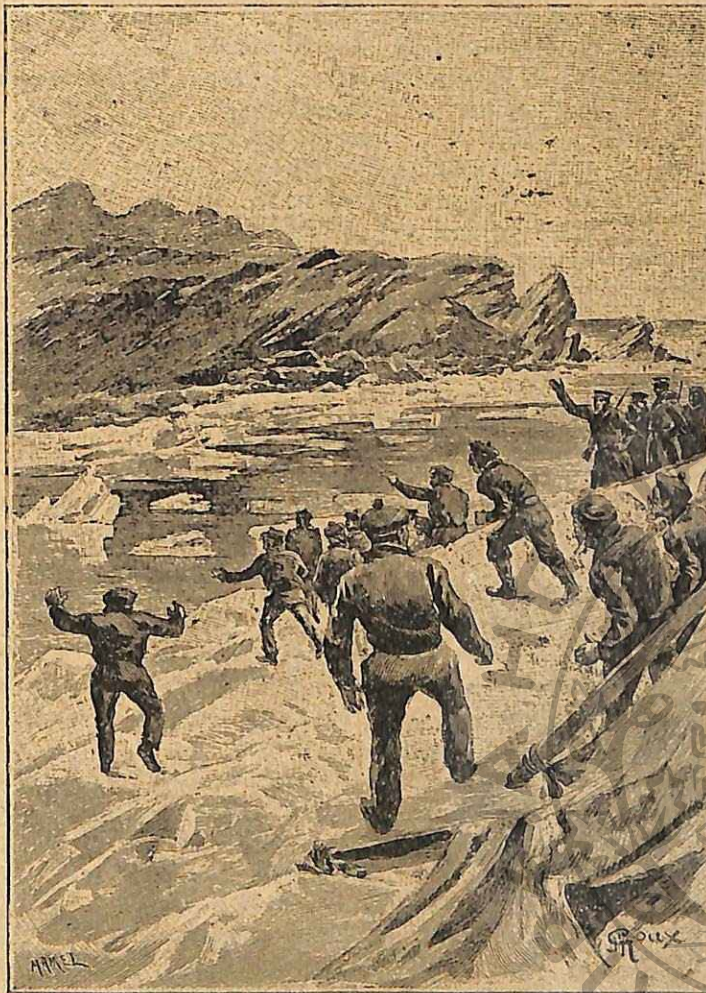
Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀνῆλθομεν ὅλοι ἐπὶ
τοῦ ὑψηλοτέρου βράχου, ἐφ' οὗ ἴστατο
ὁ Δίρκ. Πέτερς. Ὅταν μᾶς εἶδεν, ὁ μι-
γὰς κατῆλθε διὰ τῆς ἀντιθέτου κλιτύς,
οὕτως ὥστε ὅταν ἐφθασχ εἰς τὴν κορυ-
φήν, δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ὅλοι εὐρισκόμεθα λοιπὸν
ἐκεῖ ἐπάνω, — ἐκτὸς τοῦ Ἐν-
δικόττου, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε
ποτέ τὸ μαγευτικόν του.

Ἡ γῆ, ἡ φαινόμενη πρὸς
βορρᾶν, διέγραφεν ἐπὶ μεγάλου
μέρους τοῦ ὀρίζοντος τὴν ἀκα-
νόνηστον γραμμὴν τῆς ἀκτῆς
τῆς καὶ τῶν ὑψηλῶν τῆς βου-
νῶν. Πρέπει νὰ ἦτο ἡπειρος,
ἡ τοῦλάχιστον νῆσος μεγίστης
ἐκτάσεως. Πρὸς ἀνατολὰς ἐξε-
τείνετο ὅσον ἐφθανε τὸ βλέμ-
μα, ἐχάνετο, χωρὶς νὰ διακρί-
νεται τὸ τέλος τῆς. Πρὸς δυ-
σμάς, ἐν ἀκρωτήριον ἀπολήγον
εἰς ὅξυ καὶ ἐν βουνὸν ὑπερκεί-
μενον τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ σχη-
ματίζον μακρόθεν ὡς μίαν πε-
λωρίαν κεφαλὴν φώκης, ἀπε-
τέλουν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ
ὅριον τῆς ξηρᾶς, πέραν τῆς
ὁποίας ἡ θάλασσα ἐξετείνετο
πάλιν εὐρεῖα.

Ὅλοι ἐννόουν κάλλιστα ὅτι
τὸ νὰ προσεγγίσωμεν τὴν γῆν
ἐκείνην ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοῦ ρεῦ-
ματος καὶ μόνου. Οἱ ἄνδρες
τοῦ πληρώματος, καθ' ὁμίλους,
ἀντήλασσον τὰς περὶ τούτου
γνώμας των, ἐνῶ ἐγὼ συνεζή-
τουν ἰδιαιτέρως μὲ τὸν πλοίαρ-
χον, τὸν ὑποπλοίαρχον καὶ τὸν
ναύκληρον.

— Ὅπωσδήποτε, μᾶς ἔλε-

«Τὸ πλήρωμα κατήρχετο ἤδη σπεύδον διὰ τῆς κλιτύς
τοῦ ὀγκοπάγου.» (Σελ. 370, στήλ. 6'.)

γεν, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, ἂν ἡ γῆ αὐτὴ εἶνε κατοικήσιμος κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους, δὲν φαίνεται ὅμως νὰ ἔχῃ κατοίκους, διότι δὲν διακρίνομεν τίποτε ποῦ νὰ ἰσχυρῶς με ἀνθρώπων εἰς τὴν παραλίαν.

— Λάβετε ὑπ' ὄψει σας, πλοίαρχε, — εἶπα ἐγώ, — ὅτι ἕνας ὀγκόπαγος δὲν κινεῖ τὴν προσοχήν, ὅπως θὰ τὴν ἐκινούσεν ἡ γολέττα μας!

— Βεβαίως, κύριε Ζώρλιγκ! Ὁ "Α λ β ρ α ν ὁ ς μας θὰ εἶχε προσελκύσῃ τὴν τῶν ἰθαγενεῖς... ἂν ὑπῆρχον.

— Ἐπειδὴ δὲν φαίνονται, πρέπει τάχα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν; — "Οχι βέβαια, κύριε Ζώρλιγκ! ἀπῆνθ' ὅμως θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ἡ ὄψις τῆς γῆς αὐτῆς δὲν ὁμοιάζει καθόλου με τὴν ὄψιν τῆς νήσου Τσάλαλ, εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ τὴν ἐπισκέφθη ἡ "Ι α ν α. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο τότε λόφοι κατάφυτοι, δάση πυκνά, δένδρα ἀνθισμένα, λειβάδια χλοερά... ἐνῷ ἐδῶ, ἐκ πρώτης ὀψews, δὲν φαίνεται παρὰ ἕνας τόπος ἔρημος καὶ ἀγονος.

— Ἐχετε δίκαιον, πλοίαρχε. Ἐν τούτοις ἤθελα νὰ σας ἐρωτήσω ἂν δὲν σκοπεύετε νὰ ποιεῖσθε.

— Με τὴν λέμβον;

— Καὶ με τὴν λέμβον, ἐν ἡ περιπτώσει τὸ ρεύμα ἀπεμάκρυνε τὸν ὀγκόπαγον μας.

— Δὲν ἔχομεν νὰ χάσωμεν οὔτε ὥραν, κύριε Ζώρλιγκ! Ὀλίγαι ἡμέραι διαμονῆς εἰμποροῦν νὰ μας καταδικάσουν εἰς σκληροτάτην διαχείμασιν, διότι τότε θὰ φθάσωμεν πολὺ ἀργὰ εἰς τὸ παγόφραγμα καὶ δὲν θὰ εὐρωμεν δίοδον!

— Ἴσως... ἔχετε δίκαιον, πλοίαρχε. Ἀλλὰ πάλιν... νὰ διέλθωμεν τὸ σφῶν πλησίον ἀπὸ αὐτὴν τὴν γῆν, χωρὶς νὰ ποιεῖσθε... χωρὶς νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν διατηρῶντο πονεῖν ἔχῃ διαμονῆς ἀνθρωπίνης... ἂν ὁ ἀδελφός σας, πλοίαρχε, καὶ οἱ σύντροφοί του...

Ἀκούων με ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, ἔσειε τὴν κεφαλὴν. "Οχι, δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἐλπίδας ἢ θεὰ τῆς ἀγῶνις γῆς, αἱ ἐκτεταμέναι καὶ γυμναὶ πεδιάδες τῆς, τὰ κατάξηρα βουμένα τῆς, ἡ παραλία τῆς, ἡ περιβαλλομένη ὑπὸ σειρὰς βράχων μελανοφαιῶν... Πῶς θὰ εὕρισκον ἐκεῖ τὰ πρὸς τὸ ζῆν οἱ ναυαγοί, ἐπὶ τόσους μῆνας;

"Ἀλλως τε εἶχαμεν ἀναπετάσῃ τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν, ἡ ὁποία ἐκυμαίνετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀγκόπαγου. Δὲν θὰ τὴν ἐβλεπεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ καὶ δὲν θὰ ἐξώρμα εἰς τὴν παραλίαν;

Κανείς!.. κανείς!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Τζέμ Βέστ, ὁ ὁποῖος ἐμελέτα τὴν κίνησιν τοῦ ὀγκόπαγου, μᾶς εἶπεν:

— "Ἀς περιμείνωμεν ἀκόμη, πρὶν λάβωμεν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ ζήτημά θὰ ἔχῃ λυθῇ. Νομίζω ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ ὀγκόπαγου ἡλαττώθη. Διόλου ἀπίθανον νὰ τὸν παραλάβῃ κανὲν ἄλλο ρεῦμα καὶ νὰ τὸν φέρῃ λοξῶς πρὸς τὴν ἀκτὴν.

— Εἶμαι μὲ τὴ γνώμη σας! ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ. Δὲν ξεύρω ἂν δὲν ἐστάθηκε ὁλοσδιόλου ὁ ὀγκόπαγός μας, ὅμως κοντεύει... Τώρα μοῦ φαίνεται σὰν νὰ φέρνῃ βόλτες...

Ὁ Τζέμ Βέστ καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ δὲν ἠπαύωντο. Εἴτε διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν εἴτε δι' ἐκείνην, ὁ ὀγκόπαγος ἔτεινε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦδε σταθερῶς. Μία περιστροφικὴ κίνησις διεδέχθη τὸν κατ' εὐθείαν πλοῦν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀντιθέτου ρεύματος, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο πρὸς τὴν ξηράν. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἄλλοι τινὲς ὀγκόπαγοι, οἱ ὁποῖοι προηγούντο τοῦ ἰδιοῦ μας, εἶχον ἤδη φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν, καὶ προσήραξαν ἐκεῖ.

Ἦτο λοιπὸν περιττὸν νὰ συζητῶμεν ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ ριψώμεν τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐφ' ὅσον ἐπλησιάζαμεν, ἡ γυμνότης καὶ ἡ ἐρημία τῆς χώρας ἐκείνης παρουσάζοντο μεγαληρόν, καὶ ἡ σκέψις ὅτι ἐκινδυνεύαμεν νὰ ποικιλοσθῶμεν ἐκεῖ ἐπὶ ἐξ χειμερινῶν μῆνας, ἐπλήρου τρόμου καὶ τῆς γενναιοτέρας ψυχᾶς.

Ἐπὶ τέλους, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ ὀγκόπαγος εἰσεχώρησεν εἰς ἕνα κόλπον στενόν, ἐπροχώρησεν ἡρέμα, καὶ συναντήσας μίαν ἀκρὰν γῆς, δεξιᾷ τοῦ κόλπου, ἐσταμάτησε.

«Εἴω!... Εἰς τὴν ξηράν!...» Ἡ κραυγὴ αὕτη ἐξῆλθεν ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα.

Τὸ πλήρωμα κατήρχετο ἤδη σπεύδον διὰ τῆς κλιτύς τοῦ ὀγκόπαγου, ὅταν ὁ Τζέμ Βέστ διέταξε:

— Ἀναμείνατε τὴν διαταγὴν!

Ἐξεδηλώθη κάποιος δισταγμός, — προπάντων ἐκ μέρους τοῦ Χῆρνε καὶ πολλῶν ἐκ τῶν συντρόφων του. Κατόπι τὸ ἐνστικτὸν τῆς πειθαρχίας ἐπεκράτησε, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψαν καὶ ἐκύκλωσαν τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνύ.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ριφθῇ ἡ λέμβος εἰς τὴν θάλασσαν, διότι ὁ ὀγκόπαγος εὕρισκετο εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς ξηρᾶς.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, ὁ ναύκληρος καὶ ἐγώ, προπορευόμενοι τῶν ἄλλων, ἀφῆσκαμεν πρῶτοι τὸ ὁροπέδιον, καὶ μετ' ὀλίγων οἱ πόδες μας ἐπάτησαν τὴν νέαν ταύτην γῆν, ἐφ' ἧς οὐδέποτε ἴσως ἀπετυπώθη ἔχνος ἀνθρωπίνου ποδός.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀμώδη παραλίαν, ἤρχίζαν οἱ πρόποδες λόφων ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμων, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζαν σει-

ράν, εἰς ἀπόστασιν μιλίου ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαῖον νὰ ἀδῶμεν ἕνα τῶν λόφων τούτων, ὕψους χιλίων διακοσίων περίπου ποδῶν, διὰ νὰ ἐπισκοπήσωμεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ τὴν περιοχὴν. Πρὸς τοῦτο ἐβάδισαμεν ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπὶ ἐδάφους ἡφαιστειογενούς, ἀνωμάλου, σκληροῦ, ἐστερηνμένου πάσης βλαστήσεως καὶ ἐσπαρμένου διὰ τεμαχίων λάβας, σκωρίας καὶ τέφρας φαιῶς.

Μετὰ μίαν ὥραν, οὐχὶ ἄνευ δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, ὁ πλοίαρχος, ὁ ναύκληρος καὶ ἐγώ, κατωρθώσαμεν νὰ φθάσωμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ θέα ἦτο ἐλευθέρα κύκλῳ εἰς ἀκτῖνα τριᾶκοντα ἕως τριάκοντα πέντε μιλίων. Ἰδοὺ δὲ τί εἶδαμεν:

Ὅπισω, ἐξετείνετο ἡ θάλασσα, παρασύρουσα πολυαριθμούς πλωτοὺς ὀγκόπαγους, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς εἶχον συσσωρευθῇ ἐσχάτως εἰς τὴν ἀκτὴν, καταστήσαντες αὐτὴν σχεδὸν ἀπρόσιτον.

Πρὸς δυσμὰς ἐξετείνετο γῆ πολὺ μορφος, τῆς ὁποίας δὲν ἐφαίνετο τὸ τέλος, καὶ τὴν ὁποίαν πρὸς ἀνατολὰς ἐδρεχε μία θάλασσα ἀπέραντος.

Εὐρισκόμεθα ἐπὶ μεγαλονήσου, ἢ ἐπὶ τῆς ἀνταρκτικῆς ἡπείρου; Τὸ ζήτημα ἦτο ἀδύνατον νὰ λυθῇ ἀμέσως. Ἐν τούτοις, παρατηρήσαντες προσεκτικώτερον διὰ τῶν διοπτρῶν, ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν πρὸς ἀνατολὰς μίαν γραμμὴν ἀσθενῆ, συγχεομένην ἐν τῇ ἐλαφρᾷ ομίχλῃ τοῦ πελάγους.

— Τὴν βλέπετε; εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

— Ναί, διακρίνω κάτι τι ποῦ μειάζει με παραλίαν, εἶπεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

— Τότε θὰ εἶνε πορθμός, καὶ αὐτὸν διεπλεύσαμεν ἐπὶ τοῦ ὀγκόπαγου, συνεπέρανεν ὁ πλοίαρχος.

— Πορθμός, τὸν ὁποῖον τὸ ρεῦμα διασχίζει ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, καὶ ἔπειτα ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν...

— Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι ὁ πορθμός αὐτὸς τέμνει εἰς δύο μέρη τὴν πολικὴν ἡπείρον; ἠρώτησα.

— Οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τούτου, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

— Ἀχ, καὶ νὰ εἴχαμε τὸν "Α λ β ρ α ν ο! ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ.

Ναί, διὰ τῆς γολέττας, ἢ καὶ διὰ τοῦ ὀγκόπαγου ἀκόμη, ἂν δὲν προσήραξε, θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ προχωρήσωμεν ἐκατοντάδας τινὰς μιλίων ἀκόμη... ἴσως μέχρι τοῦ παγοφράγματος... ἴσως μέχρι τοῦ πολικοῦ κύκλου...

ἴσως μέχρι τῶν πλησιοχώρων νήσων!... Ἀλλὰ δὲν εἴχαμεν παρὰ μίαν λέμβον χωροῦσαν μόνον δώδεκα, — καὶ ἡμεῖς εἴκοσι τρεῖς!

[Ἐπεται συνέχεια]

Γ. Ε. ΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Γαλανὰ μάτια, νύχτα σας καλὴ! Σὲ ὄνειρα γλυκὰ-γλυκὰ κλεισθῆτε, Κι' ἄμα ῥοδίση πάλ' ἡ Ἀνατολή, Δροσᾶτοι μενεξέδες ν' ἀνοιχθῆτε. Γαλανὰ μάτια, νύχτα σας καλὴ!

Κόκκινα χεῖλια, νύχτα σας καλὴ! Ὅταν τοῦ ἡλίου ἡ λάμψις γύρω σβύσῃ, Τοῦ κάθε ῥόδου κλείνει ἡ στολή, Λοιπὸν καὶ τὸ μπουμποῦκί σας ἄς κλείσῃ. Κόκκινα χεῖλια νύχτα σας καλὴ!

Μορφὴ οὐράνια, νύχτα σου καλὴ! Ἀν' ἀγρυπνῇ σὺ ἑλαμπες ἀκόμα, Τὸ φῶς ποῖος θὰ ποθοῦσε τὸ πολὺ; Λοιπὸν κοιμήσου' ἐτ' ἀπαλὸ σου στρώμα. Μορφὴ οὐράνια, νύχτα σου καλὴ! [Κατὰ τὸ γερμανικόν].

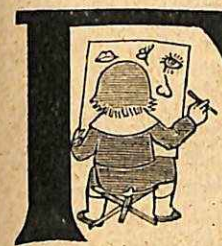
N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

(Ἐπιστολὴ Δευτέρα.)

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΜΗ δευτέρα δὲν ὑπάρχει. Ὅπως ὁ στρατιώτης δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ χωρὶς τὰ ὅπλα του εἰς τὴν μάχην, οὕτω καὶ ὁ μαθητὴς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον χωρὶς τὰ ἰδικά του. Πρέπει λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ προμηθευθῶμεν καὶ νὰ ἐτοιμασώμεν τὰ ὅπλα μας. Ἀλλὰ τὰ ὅπλα τοῦ ἀρχαίου μαθητοῦ δὲν ἦσαν διόλου ὅμοια μετὰ τῶν σημερινῶν. Πρῶτον διότι δὲν εἶχον ἐφευρεθῇ ἀκόμη οὔτε ὁ χάρτης, οὔτε ἡ τυπογραφία· δεύτερον διότι διαφορετικὰ ἦσαν καὶ ἡ οὐσία καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς ἀρχαίας Ἐκπαιδεύσεως, ὅπως θὰ τοῖς ἴδωμεν ἀργότερα. Ἀκούσατε λοιπὸν τί καὶ τί θὰ μας χρειασθῇ: Ἐν πρώτοις ἐν πινάκιον διὰ τὴν γραφὴν, τὸ ὁποῖον θάποτελεῖται ἐκ τριῶν τοῦλάχιστον ἀ β α κ ι ω ν, ἀνοικομένων ἐν εἴδει φύλλον βιβλίου· μετὰ ἄλλους λόγους ἐν πινάκιον τ ρ ι π τ ο υ, ὅπως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Ἡ ἐπιφάνεια ἐκάστου ἀβακίου θάποτελεῖται ἀπὸ λεπτὸν στρώμα κηροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θὰ χαράσσωμεν τὰ γράμματα, τῇ βοηθείᾳ ξυλίνης γραφίδος. Καὶ ὅταν τὰ ἀβάκια γεμίσουν, εἰμποροῦμεν εὐκόλως νὰ ἐξαλείψωμεν τὰ γράμματα διὰ τοῦ πλατέος μέρους τῆς γραφίδος, καὶ νὰ ξαναγράψωμεν. Τὸ πινάκιον αὐτὸ θὰ μας χρησιμεύῃ ὡς πρόχειρον, διὰ τὴν πρώτην διδασκαλίαν τῆς γραφῆς, διὰ τὰς ἀριθμητικὰς πράξεις κτλ. Ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν καὶ ἐν ἄλλο

ἀπὸ πάπυρον, διὰ τὴν καλλιγραφίαν, διὰ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν ποιημάτων, κτλ. Αὐτὸ θὰ εἶνε σωστὸν τετράδιον. Ὅ,τι γραφῇ ἐπὶ τοῦ πάπυρου δὲν ἐξαλείφεται εὐκόλως· θὰ γράφωμεν δὲ ἐπ' αὐτοῦ ὄχι πλέον διὰ γραφίδος, ἀλλὰ διὰ κλάμου καὶ διὰ μελάνης. Εἶνε δὲ ἡ μελάνη μας στερεά, ὅπως ἡ σινική· διὰ νὰ γράψῃ, πρέπει πρῶτα νὰ τριφθῇ καὶ νὰ αναμιχθῇ με νερόν. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχήτε· τὴν ταπεινὴν αὐτὴν καὶ ὀλίγον καθαράν ἐργασίαν θὰ ἐκτελέσῃ εὐπειθῶς ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ σχολείου. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸν Δημοσθένη, ὁ ὁποῖος μᾶς παρουσιάζει εἰς τὸν περὶ Στεφάνου λόγον, τὸν ἐχθρόν του Αἰσχίνην, ὅταν ἦτο μικρός, νὰ τριβῇ τὸ «μελάν» ὡς ὑπηρέτης εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ πατρὸς του Ἀτρομήτου;

Τώρα, θὰ εἰπῇτε βέβαια, πρέπει νὰ φροντίσωμεν διὰ τὰ βιβλία μας. Πόσα καὶ ποῖα βιβλία χρειάζονται; Ἀ, πολὺ μικρὰ πράγματα! Τὰ βιβλία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἦσαν τόσον ἀφθονα, οὔτε τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τότε πολὺ σπῶν. Μερικὰ ἀποσπάσματα ποιητῶν κατάλληλα διὰ τὴν νεότητά, καὶ ἀντιγραμμένα καθαρῶς ἐπὶ παπύρων—ἰδοὺ ὅλη μας ἡ φιλολογικὴ ἀποσκευή. Διὰ τὰ ἄλλα θὰ φροντίσῃ ὁ διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃ εἰς τὸ σχολεῖόν του μίαν βιβλιοθήκην πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Ἐκεῖ θὰ εὐρωμεν ὅ,τι μᾶς χρειάζεται: ἀπὸ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Ἡσίοδου, μέχρι τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Σοφοκλέους καὶ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους· καὶ ἀπὸ τῶν πλίνθων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν χαραγμένα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφάβητου καὶ αἱ συλλαβαὶ διὰ τοὺς ἀρχαίους, μέχρι τοῦ Πυθαγορείου πίνακος διὰ τὴν ἀριθμητικὴν. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ ἔργα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν συγγραφέων ἐχάρασαντο μάλλον, εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ γυμνασμένη αὐτὴ μνήμη ἀντικαθίστα τὰς σπανίας καὶ πολυδαπάνους βιβλιοθήκας. Ὑπῆρχον ἄνθρωποι ἀπαγγέλλοντες ἐκ στήθους ὁλόκληρον τὸν Ὀμηρον καὶ ὁλόκληρον τὸν Ἡρόδοτον. Ἴσως ἐκ τούτων, θὰ εἶνε καὶ ὁ διδάσκαλός μας καὶ οἱ συμμαθηταὶ μας.

Ἀλλ' ἂν τὰ βιβλία δὲν εἶνε ἀπαραίτητα, μᾶς χρειάζονται μερικὰ μουσικὰ ὄργανα: μία λύρα προπάντων καὶ εἰς αὐλός. Ἡ μουσικὴ ἐκπαίδεσις συνοδεύει ἀχωρίστως τὴν φιλολογικὴν, καὶ τὰ ποιήματα τὰ ὅποια θὰ μάθωμεν εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν θὰ ταναγινώσκωμεν ἀπλῶς, ἀλλὰ θὰ τὰ φάλλωμεν κρούοντες συγχρόνως τὴν λύραν. Ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκαμνε καὶ ὁ γέρον Ὀμηρὸς, ὅταν περιήρχετο τὰ ἀρχαῖα ἄστεα καὶ ἀπήγγελλε τὰς ἀθανάτους του ραψῳδίας! Εἰς κανὼν ἐν σχήματι σταυροῦ, διὰ

τοῦ ὁποῖου θὰ δυνάμεθα νὰ χαράσωμεν γραμμάς καθέτους ἢ ὀριζοντίους, εἰς διάβήτην διὰ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα καὶ μερικὰ ψῆφοι ἢ ἀστράγαλοι, χρήσιμοι διὰ τὰς ἀριθμητικὰς πράξεις, — καὶ μετὰ αὐτὰ πλέον συμπληροῦνται τὰ σχολικὰ μας ἐφόδια, ἢ τὰ σ κ ε υ ἄ ρ ι α, ὅπως τὰ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Μᾶς χρειάζεται ἀκόμη εἰς σάκκος, ἀρκετὰ εὐρύχωρος, ὥστε νὰ τα συμπεριλαμβάνῃ ὅλα, καὶ... εἰς ὑπηρέτης, διὰ νὰ τὸν κρατῇ καὶ νὰ μας συνοδεύῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς εἶνε ὁ παιδαγωγός, ὁ διάσημος παιδαγωγός τῶν ἀρχαίων, ὁ συνοδεύων πάντοτε τοὺς παῖδας καὶ τοὺς ἐφήβους, μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου καὶ τοῦ εἰκοστοῦ πολλὰκις ἔτους τῆς ἡλικίας των. Εἰς τὰς ζωγραφίας τῶν ἀρχαίων ἀγγείων σπανίως θὰ ἴδωμεν μορφήν ἐφήβου ὡραίου, μὴ συνοδευομένου κατ' ὅδον ὑπὸ τῆς δυσειδούς καὶ κωμικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μορφῆς τοῦ παιδαγωγοῦ. Συνήθως οἱ παιδαγωγοὶ ἦσαν ξένοι καὶ δοῦλοι ἀγρυπνητοί. Δι' αὐτὸ πολλοὶ μικροὶ κύριοι τοὺς ἐκακομεταχειρίζοντο, τοὺς ἐπλήγοναν διὰ σκληρῶν λόγων, τοὺς ἐδασάκιζαν δι' ἰδιωτροπιῶν, τοὺς ἐπερίπαιζαν...

Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ μιμηθῶμεν τοὺς κοκοὺς αὐτοῦς. Ἀπεναντίας θάγαπῶμεν καὶ θὰ σεβώμεθα τὸν παιδαγωγὸν μας καὶ θὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὰ παραγγέλματά του: νὰ περιπατῶμεν ταπεινοί, μὴ βλέποντες δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ· νὰ μὴ καθήμεθα, θέτοντες ἀναιδῶς τὸν ἑνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου· νὰ μὴ στηρίζωμεν τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὡς ἂν ἐφοβοῦμεθα μήπως τῆς κεφαλῇ μας; νὰ μὴ ὀμιλῶμεν πολὺ καὶ νὰ μὴ γελῶμεν αὐθαδῶς ἐνώπιον μεγαλητέρων· νὰ τρώγωμεν μετὰ τῶν καὶ μετρίότητα, κτλ. κτλ. Ἀλλως τε εἰμπορεῖ νὰ μας τύχῃ καὶ κανένας παιδαγωγός, ἀπὸ ἐκείνων ποῦ δὲν χωρταεύουν, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἡ ράβδος δὲν εἶνε ψιλὸν ἔμβλημα τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἀλλὰ καὶ ὄργανον τιμωρίας ταχείας καὶ ἀμελείτου. Προσοχὴ λοιπὸν.

Ὁ Πρῶτος εἶχε τοιοῦτον παιδαγωγόν; Ὁχι! Ὁ πατήρ του δὲν ἦτο τόσο πλούσιος, ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ τοῦ ἔχῃ καὶ ὑπηρέτας. Ἀλλὰ εἶδατε τί καλὴν ἀνατροφὴν ποῦ εἶχε; Εἶδατε πῶς ἐτήρει πάντοτε τὰ παραγγέλματα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ πάππου; Εἶδατε πῶς ἐξῆσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, σχεδὸν μόνος του, χωρὶς ποτε νὰ παρεκτραπῇ; Βεβαίως δι' αὐτὸν ὁ παιδαγωγός θὰ ἦτο πολυτέλεια ὁλοσδιόλου περιττή. Ἀν δὲ καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχωμεν τὰ μέσα νὰ προσλάβωμεν παιδαγωγόν, ἄς μιμηθῶμεν ὡς πρὸς τοῦτο τὸν Πρῶτον. Ὁ σάκκος μὲ τὴν σκευάρια δὲν εἶνε καὶ τόσο βαρὺς, ἀ-

στε νὰ μὴ ἡμποροῦμεν νὰ τον κρατήσωμεν μόνοι μας ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἀγαρίστης μέχρι τοῦ Σχολείου. Ἐπειτα ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ἀπ᾽ τὰ παραγγέλματα τῆς εὐπρεπείας, καὶ ἔχει τὴν φύσιν ἀγαθὴν, δὲν τα λησμονεῖ καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ παιδαγωγῇ διὰ τὸ τοῦ τα ἐνθυμίζει αἰωνίως.

Καὶ τώρα εἰμὲθα ἔτοιμοι. Ἀγωνομεν εἰς τὸ σχολεῖον!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς διαπλάσεως

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Π. ΙΑΤΡΙΔΟΥ

Βραβευθεῖσα
εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας
(ἴδε σελίδα 299.)

Η ΛΥΠΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχα γνωρίσῃ τὸν κύριον Ἀμοῖρον, γέροντα πολὺ ἀγαθὸν καὶ πολὺ ἐξυπνόν, ὀμιλητικώτατον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπερνοῦσα πολὺ εὐχαρίστους ὥρας. Ἀλλ' ἤθελα, ὁ γέρον μού φαίνεται ὡς ἓνα ζωντανὸν βιβλίον. Εἶδε καὶ ἔπαθε τόσα πράγματα εἰς τὴν ζωὴν του! Ἐχὼ ἀποκτήσῃ τὴν πεῖραν καὶ εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ τόσον ἀσφαλῶς τὰ τοῦ κόσμου! Δι' αὐτὸ μού ἀρέσει νὰ συναναστρέφωμαι γέροντας, — ὅταν μάλιστα εἶνε τόσοι ὀμιλητικοὶ καὶ εὐπροσώγοι, ὅσοι ὁ φίλος μου κ. Ἀμοῖρος.

Ἐν τούτοις ἐνίστε ἐμελαγχόλει καὶ ἔμενε σιωπηλός. Ἦξευρα τὴν ζωὴν του, καὶ δι' αὐτὸ δὲν μού ἔκαμνεν ἐντύπωσιν. Ἦξευρα ὅτι εἶχε χάσῃ ὅλα του σχεδὸν τὰ παιδιά, καὶ ὅτι αὐτὸς ποὺ εἶχεν ἰδῇ γύρω του τόσο πολυμελὲς οἰκογένειαν, κατήντησε τώρα νὰ ζῇ μόνος του μὲ τὴν γρατῆν σύζυγόν του, καὶ νὰ περιμένῃ μὲ ἀγωνίαν κάθε δεκαπέντε ἡμέρας διὰ νὰ λάβῃ μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν θυγατέρα

του, ὑπανδρευμένην εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἔτυχε νὰ εἶνε φύσει φαιδρὸς καὶ ἀνοικτόκαρδος ἄνθρωπος· εἰ δὲ μὴ, ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του, πολὺ συχνότερα θὰ ἐμελαγχόλει καὶ θὰ ἐσιώπα.

Μίαν ἡμέραν ἐπερνοῦσαμεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου. Κάτι ζωηρὸν καὶ ἐνδιαφέρον μού διηγεῖτο ὁ κ. Ἀμοῖρος, ὅταν ἔξαφνα διέκοψε τὴν ὀμιλίαν του, ἐστάθῃ καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὸ ἄλλο πεζοδρόμιον.

— Ἰδέσ! μού εἶπε.

Ἐγύρισα καὶ εἶδα. Μία ὠραία βλαχοπούλα, καταστόλιστη ἀπὸ φλουριά, ἐπερνοῦσε καμαρωτῇ.

— Τί ὠραία ποὺ τῆς πηγαίνει αὐτὴ ἢ φορεσιά! εἶπα καὶ ἐγύρισα πάλιν πρὸς τὸν φίλον μου. Ἀλλὰ τὸν εἶδα ὠρότερον τοῦ συνήθους, ἡλλοιωμένον, συγκεκινημένον... Τὸ χέρι του, καθὼς μ' ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, ἔτρεμε. Καὶ ἀμέσως ἔβγαλε τὸ μανδύλι του καὶ το ἔφερεν εἰς τὰ μάτια. . . Δύο δάκρυα εἶχαν φανῇ, καὶ ἔσπευσε νὰ τα σπογγίσῃ.

— Ἀχ! δὲν μπορῶ νὰ τὴ βλέπω... δὲν μπορῶ!.. ἐψιθύρισε.

Ἐσεβίσθην τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν λύπην, καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὸ αἶτιον. Ἐφρόντισα μόνον νὰ ταχύνω κάπως τὸ βῆμα, διὰ νὰ τον ἀπομακρύνω ἱρηγορώτερα, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ πλέον τὴν βλαχοπούλαν, ἢ ὅποια βέβαια κάποιαν λυπηράν, πολὺ λυπηράν ἀνάμνησιν τῷ ἔφερε.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μού τα εἴπῃ, καὶ ἀφ' οὗ συνήλθεν ὀλίγον, ἤρχισε:

— Εἶχα μίαν ἐγγονούλα . . . δὲν ἤξεύρω ἂν σου εἶπα ποτέ. Τὴν ἔχασαμε πέντε χρόνων, ἀπὸ λαϊμό, σὲ δυὸ μέρες... Ἀχ! τί εὐμορφὸ κοριτάκι, τί ἐξυπνὸ, τί καλὸ!.. Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά μου δὲν ἀγάπησα σὰν αὐτὸ τὸ ἐγγόνι! Καὶ νὰ, ποῦ ὁ Θεὸς μού το ἐστέρησε καὶ αὐτό. Ἐ, . . . δόξα σοι ὁ Θεός!

Ἐστάθῃ ὀλίγον καὶ πάλιν ἐξηκολούθησε.

— Μία μέρα εἶδα ἓ ἓνα μαγαζὶ μὲ ὠραία κούκλα, ντυμένη βλάχικα, μὲ τὸ σιγούνι τῆς, μὲ τὴ μπόλια τῆς, μὲ τὰ φλουριά τῆς, μὲ ὅλα. Τὴν ἀγόρασα καὶ τῆς τὴν ἐπῆγα. Πῶ, πῶ, νὰ ἐβλεπες... ἔξετρελλάθηκε πιά μ' ἐκείνη τὴν κούκλα... Τῆς ἐδώσαμε καὶ ὄνομα καὶ τὴν εἶπαμε Μαρῖω. . . Καὶ ἄκουες πιά Μαρῖω ἐπάνω, Μαρῖω κάτω. Ὁλω καὶ τὴν κούκλα ἔτὰ χέρια. . . Ἀχ! καὶ ποῦ ἀρρώστησε, τὴν κούκλα εἶχε κοντὰ τῆς, τὸ χρυσὸ μου, ὡς τὴν ὕστερη στιγμὴ... — Ἀς εἶνε, ἄλλῃ ἤθελα νὰ σου πῶ: Μία μέρα, ἤμαστε ἔσθον περίπατο, ὅταν βλέπομε δυὸ βλάχισσες, ντυμένες ἀπαράλλακτα σὰν τὴν

κούκλα. Μὲ τραβᾷ λοιπὸν ἀπὸ τὸ σουρτοῦκο καὶ μού φωνάζει, μὲ μιά χαρὰ ποῦ δὲν περιγράφεται:

— Παππού! παππού! νὰ δυὸ Μαρῖές! δυὸ Μαρῖές!

«Φαντάσου πιά τὰ γέλια ποῦ ἐκάναμε!.. Τὸ παιδάκι μου! ὕστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα τῶχασα. . . Πέρασαν δέκα χρόνια καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴ σκηνή, τὴ χαρὰ του ὅταν εἶδε τῆς Μαρῖές... Καὶ ἀπὸ τότε, ἄμα ἰδῶ βλάχα ἔσθ' ὁρόμο, σφίγγεται ἡ καρδιά μου, γιὰτὶ μού φαίνεται πῶς ἔχω ἀκόμη ἔσθ' ὁ πλευρό μου τὴν Μιμίκα, καὶ πῶς θὰ με τραβήξῃ ἀπὸ τὸ σουρτοῦκο, νὰ μού τὴν δείξῃ. . .»

Δὲν εἶπα τίποτε. Καὶ τώρα ποῦ ἤξευρα τὸ αἶτιόν τῆς, ἐσεβάσθην ἀκόμη περισσότερο τὴν λύπην τοῦ πάππου, τὴν μεγαλητέραν, τὴν διαρκεστέραν λύπην ποῦ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!..

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 365)

Φαντασθῆτε πλέον μὲ τί προθυμίαν ἐπῆρεν ἡ Μηλιά ἓνα ποτήρι, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης ἄρπαξε ἓνα πιάτο, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, καὶ ἔβγαλε ἔξω καὶ οἱ δύο συγχρόνως. Ἡ Μηλιά θὰ ἔβγαζε νερόν ἀπὸ τὸ πηγάδι, καὶ ἐλογάριαζεν ὅτι θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν οὐτοῦ ὁ Γιαννάκης. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ματαίως τὸν ἐπερίμενε, ἦλθε πρὸς βοήθειάν τῆς ὁ κ. Γαζής.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐφαίνετο πούθεν. Μόλις εἶχε πιτῇ τὸ ποτήρι του ὁ κ. Δούμανης, ὅταν ὁ Γιαννάκης ἔφθασε τρέχων, μ' ἓνα πιάτο γεμάτον ἀπὸ ὠραιότατα κεράσια, τὰ ὅποια προσέφερεν εἰς τὸν κύριόν του.

— Εἶνε ὦρα νὰ φεύγουμε, εἶπεν ὁ κ. Γαζής. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐρχονται ἔως ἐδῶ συχνὰ διὰ νὰ προφθάσουν κανένα ψαῖ καὶ ἀγοράσουν τὰ ψάρια του ὥστε δὲν πρέπει νὰ μας εὑρουν ἐδῶ.

Τὰ παιδιά ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν. Ἦσαν τόσοι εὐτυχῇ εἰς τὸ σπῆτι των, χωρὶς φόβον πλέον, καὶ μὲ τόσο καλὴν προστάσιαν! Ἀλλ' ὁ κ. Γαζής ἐπέμενε νὰ φύγουν ἀμέσως. Ἐπειτα ἐπλησίαζε καὶ ἡ ὦρα τῆς ἀμπώτιδος, ὅταν τὰ παιδιά θὰ ἡμποροῦσαν νὰ εἰσελθουν εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον. Δι' αὐτὸ εἶχαν πάρῃ μαζὶ τὴν εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ δύο ἀξίνες.

— Καὶ διατί νὰ πάμε εἰς τὸ χωριὸ καὶ ἔπειτα νὰ γυρίσουμε; εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ πε-

ριμένουμε ἐδῶ ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὦρα ποῦ θὰ ἔβουμε εἰς τὸν Βράχον; Ὑστερα δεῖπνοῦμε ἔσθ' Ἐνοδοχοεῖον, ποῦ θὰ πᾶμε νὰ κοιμηθῶμε.

— Ὑστερα; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἡστικὸς λοιπὸν θὰ περάσω τὴν τρύπα τοῦ Βράχου; Κινδυνεύω νὰ μείνω μέσα ἔσθ' κανάλι!

— Μὴ φοβάσαι, καὶ ὁ Ζοζὸς θὰ ἐφρόντισε νὰ πάρῃ κάτι τι μαζὶ του, διὰ νὰ φᾶς! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἐννοια σας καὶ ὁ μικρὸς δὲν θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τῆς πείνας! εἶπεν ὁ μαῦρος χαμογελῶν ἐκφραστικῶς. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γυρίσουμε ἔσθ' Ἐνοδοχοεῖο.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ φᾶμε κάτι τί εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἂς προσέχωμεν πάντα τὴ θάλασσα.

Ὁ κ. Δούμανης ἐξῆλθε, κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Μηλιάν. Ὁ Ζοζὸς ἐκρατοῦσε τὸν Γιαννάκη. Ὁ κ. Γαζής ἐπροπορεύετο μόνος. Τὸ δειλινὸν εἶχεν ἀρχίσῃ, ἡ παραλία ἦτο σχεδὸν σκοτεινὴ. Μόλις διεκρίνοντο οἱ λευκοὶ ἀφροὶ τῶν κυμάτων. . .

— Τί θὰ μας δώσης λοιπὸν νὰ φᾶμε, Ζοζὸ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης μὲ τὴν διαυγὴ ἐκείνην παιδικὴν φωνήν, ἢ ὅποια ἀκούεται ἀπὸ πολὺ μακράν. Ἐλα, γιὰτὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα.

— Μπᾶ! σὰν τὴ φωνὴ τοῦ μικροῦ Δερρῆ μοιάζει! εἶπε τότε μία γυναῖκα, ἢ ὅποια εἰς κάποιαν ἀπόστασιν συνωμιλοῦσε μ' ἓνα ψαῖν (ὅπως ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ πανέρι μὲ τὰ ψάρια ποῦ ἐκρατοῦσε.)

— Εἶνε ἡ κακὴ γυναῖκα ποῦ μας καταδιώκει, κύριε! εἶπεν ἡ Μηλιά σιγᾷ-σιγᾷ, σφίγγουσα τὸ χέρι τοῦ κυρίου τῆς πᾶμε γρήγορα!

— Μὴ φοβάσαι, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

— Φοβοῦμαι γιὰ τὸν Γιαννάκη. . . Ὁ μικρὸς, μόλις ἐγνώρισε τὴν ἀπὸ πῆλόν, ἔτρεξε νὰ σφαιλισθῇ πλησίον τῆς ἀδελφῆς του.

— Ζοζὸ! ἐφώνασεν ὁ κ. Δούμανης· καλλίτερα τὰ παιδιά νὰ μὴν εἶνε μαζὶ, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως. Πάρε τὸν Γιαννάκη καὶ μὴ τον ἀφήσης.

— Ἐννοια σας, κύριε!

Καὶ ὁ Ζοζὸς ἄρπαξε τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν ἐκάθισε καβαλλικευτὰ εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Ὅποιος ἀγαπᾷ τώρα ἂς ἔλθῃ νὰ σε καταβάσῃ! ἐψιθύρισεν ὁ μαῦρος.

— Μὴν τὸ λές, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε πολὺ δυνατὴ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἀς κοπιάσῃ καὶ θὰ καλοπεράσῃ! εἶπεν ὁ Ζοζὸς. Δὲν το ἔχω γιὰ τίποτα νὰ τὴν ἀρπάξω καὶ νὰ τὴν κουβαλήσω ἴσα ἔσθ' Ἁλάνδη!

Αὐτὰ ὁ ὑπηρέτης τὰ εἶπε σιγᾷ-σιγᾷ καὶ γελῶν, διὰ νὰ καθουχάσῃ τὸν μικρὸν τοῦ φίλου.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κάπηλος εἶχεν ἀφήσῃ τὸν ψαῖν, καὶ ἐπλησίασε τὸν κ. Δούμανη.

— Ἐχετε μαζὶ σας δύο παιδιά, κύριε, τῷ εἶπε. Τὸ ἓνα μού θυμίζει πολὺ ἓνα μικρὸ, ποῦ τὸν ἔχασαμε καὶ τὸν γυρεύουμε ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφὴν του. Ἐχει τὴν ἴδια ἡλικίαν μὲ αὐτὸ τὸ κορίτσι (καὶ ἔδειξε τὴν Μηλιάν.) Ὁ μικρὸς μιλοῦσε πρὸ ὀλίγου; . . . Θέλω νὰ τον ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ.

— Τί το θέλεις τὸ παιδί μου;.. Δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε μαῦρο σὰν καὶ μένα;

Ἡ θεὰ τοῦ ἀραπάκου ἐσύγχυσεν ὀλίγον τὴν κάπηλον. Ἀλλὰ τοὺς εἶχεν ἰδῇ ὅλους αὐτοὺς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Δερρῆ· ἔπειτα ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ ἦτο ἀπαράλλακτη μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη, ὅπως τὴν ἤξευρε καὶ τὴν ἐνθυμετο πολὺ καλὰ· ἔπειτα ἡ κομψὴ ἐκείνη δεσποινὶς εἶχε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν μὲ τὴν Μηλιάν καὶ τῆς ἔμοιαζε καὶ εἰς τὸ ἀνάστημα καὶ εἰς ὅλα. . .

— Τί ἠθέλατε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Δερρῆ, κύριε; ἠρώτησεν ἡ κάπηλος· οὔτε πωλεῖται, οὔτε ἐνοικιάζεται. . .

— Εἶσαι πολὺ περίεργη, καὶ τράβα τὸ δρόμο σου, γυναῖκά μου! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Μπορεῖ νὰ εἶμαι περίεργη, ἀλλὰ ἔχω τὸ δικαίωμα, γιὰτὶ βρίσκομαι ἔσθ' ὅπου μου. Σεῖς τί γυρεύετε ἐδῶ;

— Ὅ,τι θέλουμε!

— Πολὺ καλὰ, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μάθω ἂν αὐτὰ εἶνε τὰ παιδιά ποῦ τα ἔχασεν ὁ θεὸς τους καὶ τα γυρεύει τόσο καιρό. Ἐχει τὸ δικαίωμα νὰ τα κάμῃ ὅ,τι θέλῃ, γιὰτὶ εἶνε ὁ μόνος τους συγγενής.

— Ἀφῆσέ μας ἡσυχους· ἡ ἀμαξία μου περιμένει.

— Μπορεῖ νὰ περιμένῃ ὥσθ' ὅθλη. Ὁ Δήμαρχος δὲν εἶνε μακρὺς. Θὰ πάγω νὰ του πῶ νὰ στείλῃ χωροφύλακες νὰ σας πιάσουν καὶ νὰ σας πάρουν τὰ παιδιά. . .

— Ἐπὶ τέλους τί τα θέλετε αὐτὰ τὰ παιδιά;

— Ὁ θεὸς τους καὶ ἐγὼ θὰ τα πάρουμε ἔσθ' ὅπου εἶναι.

— Νὰ τα κάμετε τί;

— Ὑπηρέτας μας.

— Δὲν ἠθελαν, φαίνεται, καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἐφυγαν.

— Naί, γιὰτὶ εἶνε ὀκνηρὰ καὶ χαϊδευμένα. Δὲν ἤξευραν νὰ τα ἀνθρώψουν καλὰ οἱ γονεῖς των, γιὰτὶ καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν τέτοιοι. . .

— Ψεύματα! εἶπε ἡ Μηλιά μὲ ἀγανάκτησιν.

— Ἀ! σὺ εἶσαι λοιπὸν! Καλὰ σ' ἐγνώρισα, μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα φορέματα! Σεῖς εἰσθε, ἐμπρός! Πρέπει νὰ με ἀκολουθήσετε! Ὁ θεὸς σας θὰ πάρῃ τὸν Γιαννάκη, καὶ ἐγὼ θὰ πάρω ἓ ἓνα! . .

Καὶ ἡ κάπηλος ἐπροχώρησε διὰ νὰ πάρῃ τὴν Μηλιάν. Ἀλλ' ἔτρεξεν ὁ κ. Γαζής καὶ τὴν ἀπώθησε μὲ τόση δύναμιν, ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἀρκετὰ βήματα.

— Βοήθεια! Μητρο! μὲ κτυποῦν!

Ἦλθε πρὸς βοήθειάν τῆς ὁ κύριος Γαζής. . .
(Σελ. 372, στήλ. γ')

ἐφώνασεν ἡ κάπηλος πρὸς τὸν ψαῖν. Ἐλα νὰ με βοηθήσης νὰ πάρουμε τὰ παιδιά τοῦ Δερρῆ.

— Ἐχετε Δήμαρχον εἰς τὸ Πλωμαναί; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν ψαῖν, ὁ ὁποῖος, ἄμα εἶδε κυρίους, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιτεθῇ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μας πᾶς εἰς τοῦ κυρίου Δημάρχου.

— Εἶνε ἀκόμη ὁ ἴδιος, ὁ κύριος Μολάσης; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζής.

— Μάλιστα, κύριε.

— Πολὺ καλὰ, πᾶμε.

— Ἐρχομαι καὶ ἐγὼ μαζὶ σας, εἶπεν ἡ κάπηλος. Καὶ νὰ ἰδῇ πῶς θὰ διατάξῃ ὁ κ. Δήμαρχος νὰ σε πάρω! προσέθεσε ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Μηλιάν.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Ἡ « Διάπλασις » δύναται ναυξήθη, χωρίς ναυξήση τὴν συνδρομὴν της.

Τριακόσιοι ἐξήκοντα (ἀριθ. 360.) Τόσοι ἐψήφισαν ἐμπράκτως ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου, μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθεσμίας μας.

Ἔως τοὺς 2,000 ποὺ ἠθέλησαν, νομίζω ὅτι μᾶς λείπουν ἀκόμη ἀρκετοί. Ἐπομένως ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου, —τοῦλάχιστον ὑπὸ τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους ἐθέσαμεν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ γίνη. Τὸ σχέδιόν μας ἀπέτυχεν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ Ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας. Ποῖον εἶνε τὴν Διδαγμὰ τῆς ;

Ἡ Ψηφοφορία μᾶς ἐδίδαξε πολλά : Α') ὅτι δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἀρκετοί. . . Διὰ τὴν ἐπιτύχην ἐν τοιούτοις σχέδιον, ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν τριπλασίους συνδρομητάς. Τότε μόνον ἔως οἱ ψηφοφόροι θανήρχοντο εἰς 2,000. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐνεργήσωμεν ὥστε νὰ μεγαλώσῃ ὁ κύκλος μας. Ἀνάγκη ὁ ἀριθμὸς μας νὰ γίνη τοιοῦτος, ὥστε νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν μεγάλων σχεδίων. Β') ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εὐκολώτερα τὰ λόγια ἀπὸ τὰ ἔργα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ βασιζώμεθα εἰς τὰ λόγια, ὅσον εἰλικρινῆ καὶ ἂν φαίνονται. Γ') ὅτι ὑπάρχουν συνδρομηταὶ καὶ καλοὶ καὶ πρόθυμοι. οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦν νὰ πληρόνουν 14 δραχμὰς ἢ 16 φράγκα τὸ ἔτος, μετ' ὅσον διαθέσιν καὶ ἂν ἔχουν τοιοῦτοι δὲ φαίνεται ὅτι εἶνε σήμερον οἱ περισσότεροι. Ἐπομένως, ὅσον ἐπικρατεῖ αὕτη ἡ οἰκονομικὴ καχεξία εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ μας δὲν πρέπει ναυξήσῃ. Ἐλαβα πληθὺς εἰλικρινεστάτων ἐπιστολῶν, ἐκ μέρους συνδρομητῶν καὶ γονέων, φίλων ἐνθερμοτάτων, οἱ ὁποῖοι μού το ἔλεγον ρητῶς. Δ') ὅτι εἰς κάθε περιστάσει, ποῦ ζητεῖται ἡ σύμπραξις ὅλων τῶν δυναμένων, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λέγῃ : « ἐγὼ εἶμαι ἕνας » τί θὰ κάμω ; » Ἐλαβα ἐπίσης καὶ πολλὰς ἐπιστολάς παρὰ συνδρομητῶν δυνάμεων νὰ ἔχωμεν ὅτι ἦσαν πρόθυμοι, ἀλλ' ἐπεφυλάσσοντο νὰ ἐγγραφοῦν μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ σχέδιον ἀπέτυχε, ἔως ἐξ αἰτίας τοῦ τοιούτου εἴδους τῆς ἀποχῆς. Διότι, μετ' ὅσα εἶπα ἀνωτέρω, ποῖος εἴξεύρει, ἂν ἐψήφισαν ὅλοι, μήπως συνεπληροῦτο ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς ; Καὶ οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμήσαντες τὴν αὐξήσιν, ἀλλὰ περιορισθέντες εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, δὲν πρέπει τώρα νὰ μετανοήσουν ; καὶ ἂν εἰς τὸ μέλλον τοῖς δοθῇ παρομοία εὐκαιρία, δὲν ἐπέσθονσαν πλέον ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσουν διαφορετικὰ ;

Λοιπὸν τὸ σχέδιόν μας ἀπέτυχε. Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια, αὐτὸ εἶνε τὸ γεγονός. Ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωμεν, δὲν εἴμποροῦμεν νὰ μεταβάλλωμεν τὰ πράγματα. Καὶ τώρα τί θὰ γίνη ; — Ἡ ἀπάντησις εἶνε εὐκόλος : Θὰ μείνωμεν ὅπως εἴμεθα. Ὅκτὼ σελίδες καθ' ἑβδομάδα καὶ 7 δραχμαὶ καὶ 8 φρ. κατ' ἔτος. Ἀλλο ζήτημα ἂν αἱ καινοτομίαι, τὰς ὁποίας θὰ εἰσαγάγω ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους, θὰ καταστήσουν τὰς 8 αὐτὰς σελίδας εἴπερ ποτὲ τερπνοτέρας καὶ ὠραιοτέρας ἄλλο ζήτημα, ἂν θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατόν, διὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν προθυμίαν ὅλων τῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι δὲν παύουν βέβαια αὐτοί, ἂν δὲν ἔγιναν Ἰδρυταὶ νέας Περιόδου.

Τὸ ζήτημα τώρα εἶνε, ὅτι καὶ εἴμπορεῖ νὰ γίνη οὐσιαστικώτερον, καλλίτερον. . . Ἀρὰ γε, δὲν εἶνε δυνατόν ναυξήσουν αἱ σελίδες τοῦ φύλλου μας, χωρὶς ναυξήσῃ καὶ ἡ συνδρομὴ ;

Μάλιστα εἶνε δυνατόν, ἂν αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν. — Καὶ πῶς δύναται ναυξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν ; — Διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος.

ΤΟ ἘΣΠΑΘΩΜΑ

Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸ Ἐσπαθώμα ! Καὶ εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ του. Τώρα ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, διὰ τὸ νέον ἔτος. Καὶ ἂν οὐ ἡ συνδρομὴ μὲν ἡ ἴδια — δηλαδὴ τὸσον μικρά, — τὸ Ἐσπαθώμα δὲν σας εἶνε διόλου δύσκολον, φθάσει νὰ ὑπάρχῃ ἡ διάθεσις.

Ἀκούσατε τώρα ἕνα μικρὸν λογαριασμὸν : Κατὰ τὸ ἔτος 1898 διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος σας προσετέθησαν εἰς τὸν κύκλον μας ἄνω τῶν 600 νέων συνδρομητῶν. Ἀπευθεὶς ἐνεγράφησαν τοῦλάχιστον ἄλλοι τόσοι ὥστε φέτος εἴμεθα περισσότεροι κατὰ 1,200. Ἄν λοιπὸν πέρυσιν, ὅταν ἦσθε ὀλιγώτεροι, ἐνεγράφατε 600 νέους συνδρομητάς, φέτος, ὅταν εἰς τὰς ἐνεργείας σας θὰ προστεθοῦν καὶ αἱ ἐνέργειαι τῶν 1,200 νέων συναδέλφων σας, δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἐλλείξις νὰ ἐλθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων συνδρομητῶν εἰς 2,000 ;

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ σας ὑπόσχομαι ὅτι : Μόλις ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων συνδρομητῶν τοῦ 1899, τῶν μελλόντων νὰ γίνων διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος, ἀνέλθῃ εἰς 2000, ἀμέσως θὰ προσθῇ εἰς τὸ φύλλον ἄλλας 4 σελίδας, χωρὶς ναυξήσῃ τὴν συνδρομὴν. Τὸ Ἐσπαθώμα θὰ δημοσιεύεται καὶ θὰ βλέπετε πάντοτε τὰς προόδους του. Καὶ εἴτε εἰς τὴν ἀρχὴν, εἴτε εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔτους, ὅποτε καὶ ἂν συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς, ἡ αὐξήσις θὰ γίνη ἀνεύρονα βολή.

Ἐπομένως τὸ Ἐσπαθώμα σας ἐφέτος θὰ εἶνε εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς : **Ἐσπαθώμα πρὸς αὐξήσιν τοῦ φύλλου τῆς Διαπλάσεως.** Φαντάζομαι λοιπὸν πόσον ὁ εἶνε θερμὸν, ταχύ, ζωηρὸν, δραστήριον καὶ ἀποτελεσματικόν. Ἐτοιμασθῆτε ὅλοι ! Πολὺ γρήγορα θὰ σας στείλω τὰς νέας ἀγγελίας τοῦ 1899, τοὺς ὅρους καὶ ὅλας τὰς οδηγίας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐνεργήσετε. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν θήκην τὸ σπαθί σας καὶ νὰ το τροχίσετε. . .

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Δι' ὅσους δὲν ἐψήφισαν, θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον — ἐπειδὴ σήμερον δὲν ἔχω τόπον, — ἡ τακτικὴ Ἀνανέωσις τῆς Συνδρομῆς, με 7 δραχμὰς καὶ με 8 φρ. χρ. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ φέτος θὰ ὀρισθοῦν προνόμια διὰ τοὺς ἀνανοῦντας ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας, ὡς καὶ τὸ Ἀναχέρον τὸν Δῶρον, τὸ κατ' ἔτος κληρούμενον.

ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΤΗΣ ΔΙΠΛΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ὅσοι ἐψήφισαν, κατέβαλον διπλὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1899. Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ψηφοφορίας, τὸ ὑπόλοιπον θὰ τοῖς ἐπιστραφῇ εἰς τὸ ἔτος 1900, δύναται δηλαδὴ διὰ τῶν 7 δραχμῶν ἢ τῶν 8 φράγκων, τὰ ὁποῖα περισσεύουν, εἴτε νὰ ἀναλώσιν τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1900, εἴτε νὰ μου παραγγείλουν νὰ τοῖς στείλω ἴσως ἀξίας βιβλία, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, Μικρὰ Μυστικὰ καὶ Χάρτην τῶν Λύσεων Ἄς συμβουλευθοῦν τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 28ου φύλλου, καὶ ἂς μου κάμουν τὰς παραγγελίας τῶν ἐν τάξει.

Τελειῶνω, ἐκφράζουσα καὶ πάλιν τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας πρὸς ὅσους ἐψήφισαν μετ' ὅσην προθυμίαν καὶ ἀγάπην. Τοὺς ἀνέγραψα ἤδη εἰς τὴν πρόχειρον ἐκείνην Στήλην Τιμῆς. Ἀλλὰ τοὺς ἀνέγραψα καὶ εἰς ἄλλην στήλην εὐγνωμοσύνης, πολὺ διαρκεστέραν : εἰς τὴν καρδίαν μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὴ Φιλοσοφία :

Γεωργιάκης : — Τί νὰ ἔχουμε μέσα μας, Φιφί :

Φιφί : — Βιβδιάκι.

Γεωργιάκης : — Καὶ πῶς τὸ ξέρεις ;

Φιφί : — Νά, ἀνοιξα τὴν κοιλίαν τῆς κούκλας μου καὶ ἴδρα μέσα βιβδιάκι.

Εἰσαγγεῖν ὑπὸ τοῦ Παινεσίου Λύκου

Ἡ διδασκάλα : Εἴπομεν λοιπὸν ὅτι ἡ συλλαβὴ ἡ ὁποία δέχεται ἑξῆς, λέγεται ὀνόματι ἡ δὲ συλλαβὴ ἡ ὁποία δέχεται βαρεῖαν, λέγεται βαρύτονος. Τί μας λείπει νὰ προσθέσωμεν ἀκόμη ;

Ἡ Βραχνιασμένη Κουνουβάγια (μετὰ προθυμίας) : Ὁ τενόρος, κυρία !

Εἰσαγγεῖν ὑπὸ τοῦ Τριχαγυρινοπούλου

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

ΕΝΕΚΕΝ ἐλλείψεως χώρου δὲν ἡμῖν ἔρεσα νὰ δημοσιεύσω σήμερον τὴν συνεχίαν καὶ τὸ τέλος τῆς **Στήλης Τιμῆς**. Θὰ το πράξω ὅμως εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, ὅτε θὰ εἶνε δυνατόν νὰ συμπληρωθῇ καὶ ὅσοι τυγχὸν ἐκ μετακρυμμένων μερῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἔστειλαν τὴν ψῆφον τὸν τέλος Ὀκτωβρίου καὶ ἡ ἐπιστολὴ των εὐρίσκειται εἰσέτι καθ' ὁδόν.

« Δὲν παρανοοῦμαι κατὰ σοῦ, φιλάτη Διάπλασις, οὐδ' ἔχω τὴν αἰτίαν νὰ προτιμῶς τὰς Ἀσκήσεις μου, ἀρ' οὐ ὑπῆρχον ἄλλαι καλλίτεραι τῶν. Ἀναγνωρίζω εἰλικρινῶς τὸ ἀνέστιον αὐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας δημοσιεύεις. » Ἀκούετε λοιπὸν μετ' ὅσην μετριοφροσύνην μού γράφει ὁ φίλος μου Κεραυνός ; Καὶ ὅμως αἱ Ἀσκήσεις του ἦσαν πολὺ ὠραῖαι, καὶ ἐδημοσίευσά ἐξ αὐτῶν καὶ θὰ δημοσιεύσω. Τοῦτο ἂς χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα διὰ μερικrους. — Ἰδοὺ δὲ τί μου γράφει καὶ διὰ τὸν «Πρόπαντα» : « Ἦλθε τέλος τὸ πολυβύβλιον τοῦτο μυθιστόρημα εἰς χεῖράς μου, καὶ ἐνετρίφισα καὶ ἐγὼ εἰς τὰς θαυμαστάς σελίδας σου, ἀντιμετώπιζον ἐκτενέστερον καὶ ἐκτενέστερον καὶ ὠραίας ἐπιστολάς, μού γράφει : « Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ θελκτικωτάτου «Πρόπαντος» μού ἔκαμε βαθυτάτην ἐντύπωσιν καὶ κυριολεκτικῶς με κατεμάγευσεν ! Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι καὶ ἡ Μελανία σου (δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ λέμμε ἔτσι τὴν Πίσσαν) ; θὰ εἶνε καταμαγεμένη διὰ τὸν ὅλον ποῦ ἔπαιζεν ὁ ὁμόφυλός της Μελανίος εἰς τὴν ἀπαιτῶν φαινόμενον παραδοξότερον ἀπὸ ὅ,τι ἡ ἀμετρίου τοῦ Κωλέτη εἰς τὸν καὶ τὴν » — Ὡς πρὸς τὸ χωρίον περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἔρωτες, Λούσιε, ὑπάρχει εἰς τὸ διάγραμμα πού μου ἔστειλες, ἀλλὰ με κάποιαν διαφοράν, (εἰς τὸν δῆμον Ποτιδανείας.) « Ἄν τὸ οὐκ ἔστι, καὶ ἂν τὸ σχηματίζῃς κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν, (ὅπως τὰ Μέγαρα) θὰ ὀρθῇ ὅτι, ζητεῖς. Φαίνεται ὅτι θὰ εἴη ἡ κοινὴ ὀνομασία τοῦ χωρίου, καὶ ἄλλη ἡ ἐπίσημος.

Λάβε καὶ τὰς ἰδικὰς μου εὐχάς, Καρδερίνα, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου γενέθλια, καὶ τὰ τυχερά σου καὶ τὰ πολλὰ καὶ ὠραίατα δῶρα πού ἔλαβες. Μοῦ ἤρεσε πολὺ τὸ κυνέριον αὐτὸ χαρμῇ, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐχάρισεν ὁ ἐξάδελφός σου, φέρον τὸ ψευδώνυμον σου τυπωμένον με ὠραῖα

κόκκινα γράμματα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ φύλλου καὶ τοῦ φακέλλου καὶ φαντάζομαι τί εὐμορφία καὶ χαριτωμένα θὰ εἶνε τὰ δύο καρδερνάκια, εἰς τὸ ἀπλοῦν καὶ εὐρύχωρον κλουδί των, τὰ ὁποῖα σοῦ ἐχάρισεν ἡ θεία σου ὥστε λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι σας ὡρα ὑπάρχουν τρεῖς Καρδερίνες !

Ἀτυχῇ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, μολοντὶ ἐγὼ σὲ νομίζω εὐτυχῇ, ἀκριβῶς διότι διεψήφισαν αἱ ἐλλείψεις σου. Ἄμα μεγαλώσῃς θὰ τὸ ἐννοήσῃς καὶ σύ, καὶ θὰ μ' ἐνθυμηθῇς. Ὡς πρὸς τὰς προτάσεις σου, δημοσιεύω τὰς σημερινάς, καὶ λάβε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπαναλάβῃς τὰς προηγουμένας, διότι αἱ ἐπιστολαὶ σου δὲν εἶνε πρόχειροι πλέον.

« Πῶς νὰ σου περιγράψω τὴν χαρὰν μου, πού ἔλαβα τὸν «Πρόπαντα» τὸ ἀθάνατον τοῦτο μυθιστόρημά σου ! μού γράφει καὶ ὁ «Εὐθιμικός» Τίμωρ. « Πρώτην φοράν ἔχω διαβάσει, σὲ βεβαιῶ, τέτοιο ἔκτακτο βιβλίον ! » Μ' εὐγνωμονεῖ δὲ διὰ τοῦτο ὁ ἀγαπητός μου αὐτὸς φίλος, καὶ μου ὑπόσχεσται ὅτι θὰ διέξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ γενναίου Ἐσπαθώματος εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ὅμως ἔχει Ἐσπαθώμα τὸς φορὲς ἕως τώρα, ὥστε ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονῶ.

Καὶ ἐγὼ, Κορινθιακῇ Στραφί, σ' εὐχαριστῶ πολὺ πού θὰ προσπαθῇς νὰ μου εὐρὴν συνδρομῇς. Γράφε μου πάντοτε εἰς ἐνίκον ἀριθμόν. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ τρυφερά καὶ ἐγκάρδιος αὐτὴ οἰκειότης. Ἔτσι μού γράφουν ὅλοι οἱ φίλοι μου, πού μάγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαπῶ.

Καὶ ἡ στραγίς σου ὠραία καὶ τὰ ἐπισκεπτήριά σου πολυτελέστατα, ἰαυγὲς Ρυάκιον. Ἐκείνος ὅμως πού σοῦ ἀπέστειλεν ἔκαμε λάθος. Τὸ «ρυάκιον» δὲν γράφει αἱ με εἰ.

Περίοδὸς ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τῆς Μούσης τῆς **Ἀστρονομίας** ! Ἐν πρώτοις μού ἐσωκλήσει τὴν εἰκόνα τοῦ περιφάνου γραφολόγου Ἡλία Μοργενστιέρν, ὁ ὁποῖος μόλις ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἐννοεῖ τὰ προτερήματα ἡ τὰ ἐλαττώματα ἑνὸς ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ. (Τοιοῦτοι γραφολόγοι ὑπάρχουν πολλοί, καθὼς καὶ πολλὰ βιβλία γραφολογικά. Μάλιστα εἰς μερικὰ εὐρωπαϊκά περὶ ὧν ὑπάρχει Τιμήμη Γραφολογία, ὅπου ὁ βουλομένος στέλλει καὶ τι γραμμένον μετ' ὁ χέρι του, καὶ ἔχει εἰς ἀπάντησιν πλήρη εἰκόνα τοῦ ψυχικοῦ τοῦ χαρακτῆρος.) «Ἐπειτα ἡ φίλη μου μ' ἔρωτες ἂν ἔχῃ δικάσιον ὁ ἀμερικανὸς καθηγητὴς Ε. Δ. Πρέστον, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε στρογγύλη, ὅπως ἐνομίζαμεν ἕως τώρα, ἀλλ' ὅτι ἔχει σχῆμα τριγωνικόν, ἡ γωνία τοῦ ὁποίου σχηματίζει τὸν Νότιον Πόλον. (Εἰς αὐτὸ τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃς ; δὲν εἶμαι καθόλου εἰδικὴ !) Τέλος μού ἀντιγράφει ἀπὸ ἐν περὶ ὁδοῦν τὸ ὄνομα τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Κίνας καὶ το προτείνει ὡς ψευδώνυμον εἰς καμμίαν φίλην μου πού νὰ γράψῃ τὰ σύντομα δῶματά. Ἰδοὺ αὐτὸ : Πού-χάι-τουάν-ιου-Κάι-ι-χάου-ιου-χουάι-χέρ-σχογγ-χίν-χουέ-χάι-χέρ-χί ! !

Συνήθως, Νέε Ἡρακλῆ, τὰ παράπονα περὶ τῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν Διαγωνισμῶν με κάμουν νὰ σηματοδοτῶ κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν παρανοουμένων ἄλλὰ τὸ ἴδιόν σου παράπονον φανερώνει τὴν χρηστότητα τὴν μετριοφροσύνην ! Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔχεις δικάσιον. Τὸ αὐτὸ Βέλο, δὲν εἶνε ἐννοία ἰδικὴ σου ; Σὺ πρώτος δὲν ἔστειλες τοιοῦτον σχῆμα ; Πῶς ἤθελες λοιπὸν νὰ δημοσιεύῃς χωρὶς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐπειδὴ ὁ Ἀναλίσ ἤλλαξε τὰς λέξεις ; (τὰς ἤλλαξε δὲ μόνον, διότι εἰς κάθε γραμμὴν τεμνομένην εἰς γωνίαν, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν δύο λέξεις, μία δεξιὰ καὶ ἄλλη ἀριστερὰ, ὅπως συνεθίζομεν εἰς ὅλα τὰ σχήματα.) Ἐλαβὰ τὰ περὶ αὐτὸ μ' ἔρωτες.

Ἰωάννα Γρεῦ, με πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐκτενὴ ἐπιστολήν σου, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν. Ἐ, εἶσαι εὐχαριστημένη τώρα πού ἐγνώρισες τὸν Ἀναλίσ ; Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ κουράζῃς τὸ πόδι σου, ἕως νὰ κλεισθῇ ἐντελῶς ἡ πλάγι. Ἄλλως τε τὸ καθεστὸς θὰ σε ὠρλήσῃ καὶ εἰς τὸ δίπλωμα, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃς ὅπως

τὸ θέλεις ἐσὺ καὶ τὸ ὁποῖον σοῦ εὐχόμαι ὅλο-ψύχην.

Κόδρε, διατὶ λέγεις ὅτι ὁ σκυπὸς σου δὲν ἐξεπληρώθη ; Αἱ πρῶται Ἀσκήσεις σου ἦσαν ὅλαι ὠραῖαι καὶ σιγὰ-σιγὰ τὰς δημοσιεύω, καθὼς βλέπεις. Τὸ ἴδιον καὶ αἱ κατόπι σταλείσαι. Οὐτε εἶνε ἀνάγκη νὰ δημοσιεύοῦν ὅλαι μαζί, διὰ νὰ γνωστῇ εἰς τὸν κύκλον μας «μεταξὺ τῶν ἀπρεπῶν συνδρομητῶν» ὅπως ἐπιθυμεῖς. Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτοὺς τοὺς διαπρεπεῖς, καὶ τὸ ὁμολογοῦν ὅλοι ὅσοι εἶδον τὴν ἐργασίαν σου. Διὰ τοῦτο δημοσιεύω καὶ τὰς προτάσεις σου περὶ Μ. Μυστικῶν, μετ' ὅσην πεποιθήσιν δὲ ὅλοι ὅσοι ἀναλλάσσουσιν θὰ σου στείλουν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Ο. Γ. Βεῖνόν-λου, σοῦ ἔστειλα τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ὑπάρχουν ἀναγεγραμμένοι ὅλοι οἱ ὅροι τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Ἡρῶσιον ἦδη ἕνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου, εἰς δὲ δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος. Ὁ ἄλλος θάρχησιν τὴν 1ην Ἰανουαρίου.

Μέγας ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φίλων μου διὰ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Ἑβδόμης Κυριακῆς. Λαμπρόν ! ἔξοχον ! θαυμάσιον ! αὐτὸ εἶνε τὰ ἐπιθέτων πού του ἐποδοῦνται, καὶ φαντάζεσθαι πλέον πόσον καμαρώνει ἡ Κυρὰ Μάρθα πού το ἔγραψε, καὶ ὁ κ. Γαλιάνος πού το εἰκονογράφησε. Μόνον ἡ Πίσσα δὲν ἔχει λόγους νὰ εἶνε εὐχαριστημένη, διότι τὸ πρακτικότητά της δὲν κρίνεται μετὰ πολλὴν ἐπιείκειαν, προπάντων ἀπὸ ὁσους ἐχάρσαν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : Φρόντορ τῆς Κερκύρας (Ε. Α.) Μαυροβαλαστίτισσα (Α. Κ.) Σωριαρὸ Ναυτοπούλου (Μ. Γ.) καὶ Μάριον Κίρκην (Ε. Σ.)

Ἀδοπαθμοί, πληροφοροί : Μὲ μεγάλην μου λύπην ἀναγκάσαμε νὰ παραλείψω τοὺς Ἀσπασμούς καὶ τὰς Πληροφορίας αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου. Ὅσοι θέλουν ἂς τὰς ἐπαναλάβουν

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάξουν : — Ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ μετ' ὁν Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα, Χρυσολαμπὴ Ἀστέρᾳ Ναυτοπούλου, Ἰον τῆς Κηρυσσίδος καὶ Δολὰ-σὺλ μί. — Ὁ Π. Πολιτικὸς μετ' ὁν Παν. Οἰκονομίδην, Ἀργονοτομάται καὶ Μικρὸν Διαβολόν — ἡ Καλλιόπη Στατῆν μετ' ὁν Ἰριδα καὶ Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας — ἡ Δίκ. Κοτζιάλη Γρίθα μετ' ὁν Νικ. Δεκαβάλλαν — ὁ Ναυτοπαις μετ' ὁν Ναυτοπούλου, Ναυτοπούλου καὶ Μεταγρολὸν Ναυτῆν — ὁ Ἀόρδος Βύρων μετ' ὁν Ἑλληνικὴν Ἀλάσσαν — ὁ Πόρρος μετ' ὁν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Δολὰ-σὺλ μί. — ὁ Μακρολέων μετ' ὁν Ἀνδρεῖν, Κάρμεν Σόλβα, Χειμωνιάτικη Ἀκακάδα, Κυματίζουσα Ὁλάσσαν καὶ Μπαρ Μπουμ — ἡ Τελευταία Σελίδον μετ' ὁν Ἀνθός τῆς Ἀνθῆς, Ἀνθρὸν Ποιητῆν, Μέγαν Ναυτοπούλου καὶ Ἀνθρὸν τῆς Ἀνθῆς — ὁ Διὰ Σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας — ὁ Μιχαὴλ Γρηγοριάδης τῆς Μυτιλήνης, μετ' ὁν Μιχαὴλ Γρηγοριάδην τῆς Σμύρνης — ὁ Κεραυνὸς μετ' ὁν Ἀνδρεῖν καὶ Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα — ὁ Λούσιος μετ' ὁν Ἀρχιζιάνιον, Ἀνθρὸν τῆς Ἑβδόμης, Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας, Ἀστροποταμίτην καὶ Τσίαν Τσίαν — ὁ Βασίλειος τῶν Κυκλάδων μετ' ὁν

Μικρὸν Διάβολον. Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀῦραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ὁ Δ. Π. Δρίδας μετὰ τὴν Σερνητευμένην Συριαρὴν — ἡ Δούρι τοῦ Βουνοῦ μετὰ τὴν Ἑλένην Κομπούτην, Αἰκ. Κοτζάλῃ Γρίβα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Μίαν Τρελοῦσαν — ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης μετὰ τὸν Δίρκ Πέτερς, Εὐμεράλδαν, Ἀγγορολογιστάτον, Κάτσε-Βρέστο καὶ Τζι - Τζι - Μπουμ - Μπουμ — ὁ Ἡρὼς τῆς Σύρου μετὰ τὸν Κωγιστ. Γ. Παπαδόπουλον — ὁ Κόδρος μετὰ τὸν Λούσιον, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀρχιζιζάνιον καὶ Ζοφερόν Μεσαίωνα — ὁ Χρυσόρροδος Πακτωλὸς μετὰ τὸν Δὸν Κολοκύνθαν Πατέρα, Ἑλληνικὴν Σημιαίαν, Δέαν, Δὸν Κιχώνη καὶ Κερκηραϊκὴν Νύκτα — ὁ Ἐμπεδοκλῆς μετὰ τὴν Σερνητευμένην Ἑλληνοπούσαν, Ἰάνναν, Πλοίαρχον Λὰρ Γκὺ, Ρωμαιοπούσαν καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέγα — ἡ Πασχαλιὰ μετὰ τὴν Ρούμπην Καρόλου Μέρλιν, Ἀσπασίαν Γαλάτη καὶ Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Ναύαρχος τῆς Βασιλείας μετὰ τὴν Ἑῶν Πεστεμαλιτζόγλου καὶ Πολύμριαν Λασκάρεως — ἡ Ἰωάννα Γρεῦ μετὰ τὴν Ἰωάναν Μαρτέτη, Ἰωάνναν Δάρκ, Φλὶν Φλὰν καὶ Μικρὸν Ἰππέα — ὁ Ἀτυχὴς μετὰ τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα, Κελαδίστραν, Χρυσόρροδον Πακτωλόν, Τιδὸν τῆς Νυκτὸς καὶ Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν — ἡ Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας μετὰ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους — ὁ Ἑθνικὸς Ὑμνος μετὰ τὴν Αἰγινάϊαν Ἀθηνῶν, Μελαγχολικὸν Ναύτην, Γεράσιμον Ἑσλίαν, Κάριον Σύλβα καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέγα — τὸ Διανγὲς Ρυάκιον μετὰ τὴν Ἰωάνναν Μιρκέτη, Μπουμπουριόμην Μυαλὸ καὶ Βοσκοπούσαν τοῦ Παρνασσοῦ — ὁ Μικρὸς Κατεργάρας μετὰ τὸν Αὐγερινόν, Νίκον Κατερινόπουλον, Μικρὸν Τυμπατιστήν καὶ Φωτοδόλον Ἀστρον — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μετὰ τὴν Βίγλαν, Σερνητευμένην Συριαρὴν, Ἀσημένιον Κῆμα, Πασχαλιάν καὶ Λεοπονίδα Σατωβριάνδου — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα, Ἀγκάθη, Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας καὶ Κάτσε Βρέστο — ἡ Ἀλὸς τοῦ Κηφισοῦ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυτιάδην, Φωτοδόλον Τόξον καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀρατον, Ἑλληνικὸν Τορπιλλόδολον, Ἀγνὴν Φιλίαν (τὸ νῦρες !), Δέαν Βασιλέα, δὸν Κυκλάδων (ὅχι ! ἡ ἀσκήσις ἴσο ἰδική σου, ἀλλ' ὁ Ἀνακίας ἤλλαξε τὴν σιγουρίαν, ὅπως τὸ κάμνει ἐνίοτε) Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας, Τρικυμιώδη Λεκατάτην (καὶ μετὰ ψευδώνυμον, καὶ χωρὶς ψευδώνυμον, ὅπως θέλεις) Πλοίαρχον Λὰρ Γκὺ, Ροβινσώνα Κροθόν, ἔστειλα 40 καὶ 41. εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει μετὰ τὸ φύλλον σου· εἶσαι ὁ μόνος ἀπὸ τὴν πλὴν σου ποραιομένης· δὲν τὸ λαμβάνει τακτικῶς ! Ἡλίας Σούκας, Β. Δ. Ἐμμανουήλ (δὲ ἄλλα γὰρ ψευδώνυμον, θά μου στείλῃς μίαν δραχμὴν καὶ ὅθι μου γράψῃς πάλιν τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμῇς ἔτσι γίνεται.) Μελαγχολικὴν Ἑλληνίδα (ναί, δικαιολογημένη ἡ σιωπὴ σου γάρ ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ σου ἔστειλα 8, τι ἐζήτησες) Δημήτριον Ν. Χατζίσκορον, Φωτεινὴν Ἑρμείδον (ἔστειλα) Δ. Δίπλαν (νά μου φιλῇς τὴν Κλεαρέτην ποῦ ἄμα ἔλαβες « τὸν καλλιτεχνικώτατον χρυσοδεμένον ἱππιδάτην, σὺ τὸν ἄρπαξε, καὶ δὲν τὸν ἄρπασεν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς, πρὶν ἂν οὐ τὸν ἔτελει σε ») Ἀνεμοστρόβιλον, Μυλαίτην, Μπάμ-Μπουμ, Θεόδωρον Γ. Καραγιάννην (σὺ εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις ἔστειλα) Σαμακὴν Σημαίαν (καταπνευσταμένην μετὰ τὸν «Πρόαντα» καὶ μετὰ τὴν

φιλιάν τῆς Χειμωνιάτικης Διακάδας, τὴν ὁποῖαν χρῶσθετὶς εἰς ἐμέ) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (τώρα ἀναμένω καὶ τὰς ἐντυπώσεις σου μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου· πράγματι, αἱ εἰκόνες τοῦ Πρόαντα εἶνε ἐξόχου τέχνης) Γλυκύλαρον Ἀηδόνα (δὲν πειράζει· θάβνει νὰ μὴν ἔχῃ περὶ τὴν ἡμετέραν) Ἀλὸν τοῦ Κηφισοῦ, (ἡ ὁποία ἔμαθε 50 ψευδώνυμα καὶ εὐχεται . . . νὰ τα χιλιάσῃ !) Τάνταλον (νά ἰδοῦμεν λοιπόν, θά μου γράψῃς) Δίρκ Πέτερς, Στρατηγὸν Ἀνρίδαν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Ὑπολαΐδα (καταχουρούμενην διότι τώρα ἔχει τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν εἰς τὸ ἴδιον Τμήμα τοῦ Σχολείου, δηλαδὴ κοντὰ τῆς, διὰ τὰ ὁμιλοῦν πάντα δι' ἐμέ) Ζήτην (νά σου ζήσῃ τὸ σκυλάκι σου, ποῦ χάρει μυῖγες !) Γιανάκη Μανύρον, Χρυσόμαλλον Λέοντα (μὰ πολὺ ἄρρησες νὰ μου γράψῃς !) Μαρίαν Μ. Συναδινόν, Ναύαρχον τῆς Βασιλείας (πῶ, πῶ, νύστα !) Πασχαλιάν, Ἐμπεδοκλέα (ἡ παρὴκλήσις σου δεκτὴ· μετὰ μὲγαλὴν μου χαρὰν θά σ' ἐβλεψῇ εἰς τὰς Ἀθήνας) Κατραπακιάδην (ὁ περὶ οὗ ἐρωτῶς εἶνε ἀγόρι·) Χρυσόρροδον Πακτωλόν (σὺ εὐχάριστῶς πολὺ διὰ τὴν Γνώμην) Βαρδαλαμπούμπαν (ναί, μαντεύω τὰ αἰσθήματά σου, καὶ ἂς μὴ τα γράψῃς· ἡ περιγραφή σου ὠραία) Ἰωάνναν Δάρκ, Χειμωνιάτικην Διακάδα (καλὰ θὰ κάμῃς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς· ἔτσι ἔχεις περισσοτέρως ἐλπίδας Βραβείου ὁ Ὅθελος μου ἀντασπάζεται τὸν Ντίκ) Μικρὸν Κατεργάρον (πῶς ; εἰς τὴν Πέμπτην Κυριακὴν δὲν εἴχαμεν πᾶρῃ εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὴν Πίσσαν ; εἶνε ἄλλου εἶδους γάτα ἡ Πίσσα μας, ἂν οὐ ταξιδεύῃ ἀκόμη !) Ν. Σ. Καράβαν (ἔλαβα τὴν μεταφράσιν σου· τώρα περιμένω τὴν κρίσιν) Ἀρχιναύαρχον Εὐρυτιάδην (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ περιεχόμενον τῆς πρὸς τὸν Ζήχον ἐπιστολῆς σου) Δελφίνα τοῦ Εὐδείνου (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐλικοκίνοια τῆς ἐπιστολῆς σου) Ἡρώα τῆς Σύρου (δύνασαι νὰ στείλῃς ἀπάντησιν καὶ σὺ) Δημ. Π. Δρίβαν (ὅχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργείου) Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην, Ἀερόστατον (τὰς λύσεις εἰμπορεῖς νὰ τὰς στέλλῃς εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, ἐπιθέτων γραμματόσημον 5 μόνον λεπτῶν, ἀλλὰ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐπιστολικῶν ὁ φάκελλος, ἐκτὸς τῶν λύσεων) Κλεοπάτραν Ι. Κωνσταντοπούλου, Δαίδαλον (ἰδοὺ λοιπόν δι' ἐνὸς ὅθι χωρισθώμεν !) Ἀῦραν τοῦ Βουνοῦ (ναί, ἔχεις δίκαιον· ἡ ἐπιστολὴ σου ἐστάλη ἐκ παραδρομῆς) Χρηστον Ἐράστου Χριστόπουλον (στεῖλε 1 φρ. εἰς γραμματόσημα, διὰ νὰ λάβῃς τὸν φάκελλον) Φάλοταφ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Δεκεμβρίου

(ὁ ἀρτὴς τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φυλλοῦς, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1)

687. Δεξιόγριφος.

Ἐνα ζῶον μ' ἑνα γράμμα ἀνθετήσῃς νὰ συνάψῃς, Ἐνα κράτος δίχως κόπον, ἀνορθόγραφε, θὰ γράψῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Κυκλάδων.

688. Στοιχειόγριφος.

Ο θὰ βγάλω Η θὰ βάλω
Ο καὶ εὐθὺς θὰ μεταβάλω
Καὶ τι ποῦ με κουράζει
Σ' ἑνα μέρος ποῦ εὐωδίζει.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Δ. Π. Δρίδα.

689. Ἀναγραμματισμός.

Μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου ἀναγραμματίζω
Καὶ φυτὸν ἀρωματώδες τότε σχηματίζω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Χρίστου Καλδερμάν.

690. Αἵνιγμα.

Μὲ φέρουν πάντοτε ὁ γαμιῶν, τὰ ψυχὰ καὶ τὰ χιόνια
Πεῖ αὐτὸ ἐγὼ κάμνω εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεῖς ἐπίσης.
Μπροστὰ σου μ' ἔχεις πάντοτε εἰς ὅλα σου τὰ
[χρόνια
Ἄλλ' ἂν δὲν μ' εὕρῃς σήμερ, γι' αὐτὸ μὴν ἀ-
[πορήσῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τίλλου.

691. Βέλους.

Αἱ στιγμαὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι νῦν κατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε καθέτως νάναγινώσκεται τὸνομα διασέμου ποιητοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους θάποτελέσουν δύο λέξεις τριψήφιοι, εἰς τρόπον ὥστε τὸ τελικὸν τῆς ὀριστερᾶς (ἥτις σημαίνει χρονικὴν μονάδα) νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀρχικὸν τῆς δεξιᾶς (ἥτις εἶνε χρονικὴν ἐπίρρημα.) Καθ' ὅμοιον τρόπον, αἱ ἀπαρτίδουσαι τὸ πτερὸν τοῦ βέλους λέξεις σημαίνουν, δεξιὰ : 1, ἀπαρτίτητον εἰς τὴν ζωὴν. 2, πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. 3, Θεῖον. 4, ἐντομον σθοροποιόν. Ἀριστερὰ δέ : 1, νομισματικὴν μονάδα τῶν ἀρχαίων. 2, πτηνόν. 3, στρατιωτικὴν μονάδα. 4, φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λουσιου.

692. Τριγώνον.

1. Πτηνόν.
2. Ἑρπετόν.
3. Μέλος τοῦ σώματος.
4. Σύνδεσμος.
5. Γράμμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κματζούσης Θαλάσσης.

695.—696. Μαγικὸς Ἀριθμός.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἀριθμοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις :
καιρός, μορφαῖω, ἐκπλύνω, ἡμεῖς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεραινοῦ.

697—701. Δογοπαίγνια.

- 1.—Ποία πόλις σὲ πληροφορεῖ περὶ τῆς ὑγείας τῆς ;
- 2.—Ποία πόλις σ' ἐρωτᾷ περὶ ἐνοικίου ;

Ἐστᾶλησαν ὑπὸ τοῦ Σιδήρου Πύργου.

- 3.—Ποία λέξις γράφεται μετὰ Γ καὶ Ρ ;
- 4.—Ποῖον ζῶον σχηματίζεται ἀπὸ ἑνα ὕψιλον ;
- 5.—Ὅταν βγάλῃς ἔξω τὸ Χ τί μένει ;

Ἐστᾶλησαν ὑπὸ τοῦ Ἰππῖτου Γουλιέλμου.

702—705. Ἐρωτήσεις.

- 1.—Ποία λέξις ἑλληνικὴ ἀρχίζει ἀπὸ ρ, τελειώνει μετὰ ρ, καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκομένη εἶνε ἡ αὐτή ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς τῆς Ποταμίδος.

- 2.—Τί πράγμα εἴμπορε νὰ σηκώτῃ χίλιες λίβρας ἄχυρα, ἀλλὰ οὔτε μίαν ὀκτὸ μούδι ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ο. Μ. Γισλιάν.

706. Διπλῶ Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Τιτανίδος, τὰ δὲ δευτέρων ἥρωες :

- 1, Ἴηρος, 2, Πρόθεσις, 3, Νηρηΐς, 4, Θεός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωργίου Καρδαμάκη.

707. Ἑλληνοδύμψωνον.

ω-εαυη α εα ου-υιε-αα-ε οια-εοιηα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τελευτάτης Χελιδόνας.

708. Φωνηεντόλιπον.

αλλν-★-πρν-★-★-μνρλ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζεφερόου Μεσαίωνα.

709. Γρίφος.

12.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κέσμου.